

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2020r. znak sprawy 390000/603/CW/00600801/2020 – (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ograniczył podstawę wymiaru zasiłku chorobowego (wynoszącego 80% tej podstawy) przysługującego S. W. za okres od 4 stycznia 2020r. do 2 lutego 2020r. do kwoty odpowiadającej 100% przeciętnego wynagrodzenia (4931,59 zł) wskazując, że podstawa wymiaru świadczenia po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa od tej kwoty.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji nie kwestionując samego ograniczenia, a przyjęcie jako podstawy wymiaru kwoty przeciętnego wynagrodzenia z III kwartału 2019r. zamiast z IV kwartału 2019r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie tego odwołania wskazując, że przeciętne wynagrodzenie z danego kwartału przyjmuje się do podstawy zasiłku od 3 miesiąca kolejnego kwartału.

Obie strony wystąpiły o koszty procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

S. W. pozostawał w zatrudnieniu pracowniczym w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w S. do 5 grudnia 2019r.

Niesporne, a nadto zaświadczenie płatnika składek – karta nienumerowana w aktach zasiłkowych

Od 5 grudnia 2019r. ubezpieczony pozostawał niezdolny do pracy.

Niezdolność ta przypadała także w okresie 4 stycznia 2020r. – 2 lutego 2020r.

Niesporne

Za okres sprzed 4 stycznia 2020r. (...) Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na wykonywanie pracy zarobkowej.

Niesporne, nadto decyzja organu rentowego z dnia 23 stycznia 2020r. – nienumerowana karta w aktach zasiłkowych

Podstawa wymiaru zasiłku przysługującego ubezpieczonemu ustalona od otrzymywanego przez niego wynagrodzenia wynosiła 6402, 72 zł.

Niesporne

Sąd zważył, co następuje.

Kwestię świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, do których należy zasiłek chorobowy, regulują przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. 2021.1133), zwanej dalej ustawą zasiłkową.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jeśli niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia i trwa po jego ustaniu, byłemu pracownikowi w zasadzie nadal przysługuje prawo do zasiłku chorobowego, o ile nie wystąpią okoliczności wyszczególnione w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej

W niniejszej sprawie poza sporem leżało prawo S. W. do zasiłku chorobowego za objęty zaskarżoną decyzją okres po ustaniu zatrudnienia, sporną natomiast pozostawała podstawa wymiaru świadczenia, przy czym nie chodziło o sam

fakt ograniczenia przez organ tej podstawy do 100% przeciętnego wynagrodzenia, a wysokość kwoty przyjętej jako to wynagrodzenie.

Podstawa wymiaru zasiłku ustalana jest co do zasady z uwzględnieniem wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego będącego pracownikiem w okresie 12 miesięcy przez miesiącem wystąpienia niezdolności do pracy (art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej). W przypadku pobierających zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia tak wyliczona podstawa wymiaru może ulec jednak modyfikacji. Zgodnie bowiem z art. 46 zdanie 1 ustawy zasiłkowej podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100% przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tę ustala się miesięcznie, poczynając od 3 miesiąca kwartału kalendarzowego, na okres 3 miesięcy, na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych (art. 46 zdanie 2 ustawy zasiłkowej).

Poza sporem leżało, iż tytuł ubezpieczenia chorobowego S. W. ustął w grudniu 2019r. W tych warunkach wyższa od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podstawa wymiaru zasiłku (wyliczona na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej) ulec musiała ograniczeniu.

Kwotę przeciętnego wynagrodzenia dla celów emerytalnych ogłasza zgodnie z art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. 2021.291) Prezes Głównego Urzędu Statystycznego do 7 dnia roboczego drugiego miesiąca każdego kwartału za kwartał poprzedni tzn. do siódmego roboczego dnia maja za I kwartał danego roku, do siódmego roboczego dnia sierpnia za II kwartał danego roku, do siódmego roboczego dnia listopada za III kwartał danego roku i do siódmego roboczego dnia lutego za IV kwartał poprzedniego roku. Wskazany termin ogłaszania kwoty przeciętnego wynagrodzenia warunkuje regulację art. 46 zdanie 2 ustawy zasiłkowej. Dopiero po ogłoszeniu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za określony kwartał ogłoszona kwota jest przyjmowana jako maksymalna podstawa wymiaru zasiłku po ustaniu zatrudnienia, przy czym następuje to od miesiąca kolejnego po miesiącu jej ogłoszenia.

W okresie objętym zaskarżoną decyzją (4 stycznia 2020r. – 2 lutego 2020r.) ostatnim kwartalnym przeciętnym wynagrodzeniem ogłoszonym dla celów emerytalnych było wynagrodzenie za trzeci kwartał 2019r. wynoszące 4931, 59 zł (Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 13 listopada 2019r. /M.P. 2019. 1072/) i tę kwotę prawidłowo organ wskazał ubezpieczonemu w zaskarżonej decyzji. Kwota za IV kwartał 2019r. została ogłoszona dopiero w komunikacie z dnia 11 lutego 2020r. (M.P.2020.171)

Jeszcze raz podkreślić wymaga, iż zdanie drugie art. 46 ustawy zasiłkowej dotyczące ustalania wysokości kwoty przyjmowanej za podstawę wymiaru przewiduje, iż kwota ta ulega zmianom i obowiązuje przez okresy trzymiesięczne trwające od początku trzeciego miesiąca jednego kwartału kalendarzowego do końca drugiego miesiąca kolejnego kwartału czyli marzec - maj, czerwiec- sierpień, wrzesień – listopad, grudzień – luty (kolejnego roku).

W tych warunkach sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione. Choć między wydaniem decyzji a wniesieniem odwołania minęło ponad 10 miesięcy sąd nie widział podstaw do zastosowania art. 477⁹ § 3 k.p.c. Organ rentowy nie wykazał bowiem, kiedy decyzję doręczono adresatowi decydując się na przesłanie jej listem zwykłym.

Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty celowego dochodzenia praw czy celowej obrony. Zasądzona na rzecz organu kwota odpowiada minimalnemu wynagrodzeniu zawodowego pełnomocnika ustalonemu na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018. 265).

Stan faktyczny pozostawał poza sporem, a strony nie wnosiły o przeprowadzenie rozprawy. Tym samym zaistniały wskazane w art. 148¹ § 1 k.p.c. pozwalające na wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. z pismami lub za 14 dni